

Itálie a Slovinsko 2019

Sobota 17. srpna

Náš kamarád Tomáš vymyslel a navrhl týdenní cestování Itálií a Slovinskem. Uvidíme nádherné hory, soutěsky, vodopády a jezera, ale především panenskou přírodu. Slovinsko a tato část Julských alp Itálie jsou perfektní volbou pro strávení aktivní, a přesto pohodové dovolené, tak jsme neváhali a jedeme.

Radka, Petr tvoří jednu posádku auta, Tomáš a Šárka druhou posádku, Batole a Květinka jsou třetí v pořadí. Spíme v autech.

Přijíždíme a scházíme se odpoledne v malém, italském romantickém městečku Tarvisio. Je to jeden z nejkrásnějších koutů

italských Alp na pomezí 3 států, Itálie, Slovinska a Rakouska. Počasí nám přeje a tak se hned vydáváme na procházku do okolí. Nejprve k památníku habsburského vojáka, který připomíná rakouské vojáky, kteří zemřeli v napoleonských válkách a potom jdeme rovnou k řece Slizza.

Kaňonem procházíme pohodlně dřevěným chodníkem kolem vody až k hlavní cestě a po ní zpět k našim autům. Blíží se večer, jsme po náročném

cestování docela unaveni a tak hledáme vhodné místo na přespání v autech. Nacházíme ho nad městečkem na parkovišti u lanovky. Tarvisio pod sebou máme jako na dlani nádherně osvětlené. Před spaním si však zajdeme do nedalekého hotelku na místní pivo. Potom už se jdeme pořádně vyspat. Julské Alpy jsou pravým místem pro turistiku a relaxační dovolenou na čistém vzduchu italského regionu Friuli. Vyznavače turistiky nadchne jeden z nejkrásnějších vrcholů v Alpách - poutní místo Monte Lussari s dominantním kostelíkem a nádherným výhledem, ale tam se vydáme až zítra.

Neděle 18. srpna

Camporosso je parkoviště pod lanovkou. Zde odstavíme auta. Domluva je jasná, lanovkou na Monte Lussari. Říká se jí Hora tří jazyků. Je významnou kulturní hranicí a křesťanským poutním místem. Je obklopená úžasnou scenérií a jedním z nejstarších italských lesů, ze kterých se vyrábějí hudební nástroje. Cestou nahoru trvající cca 15 minut se lanovkou dostaneme do výšky 1790 m. n. m na krásné místo s úžasným výhledem. A pouhým okem tady vidíme hned do tří zemí: Slovinska, Rakouska a Itálie. Objednali jsme si totiž krásné počasí.

V místním městečku jsou uličky s typickými krámkami, plnými kostelních svíček a suvenýrů s náboženskou tematikou, restaurace a ochotní lidé. Objednáváme si výbornou kávu a štrúdl u české servírky. Po prohlídce městečka se dělíme do dvou skupin. Radka s Petrem a Květinou jdou na vrchol Cima del Cacciatore „Kačatore“, vápencový masív 2071 m.n.m. vysoký a zpět opět lanovkou. Jdeme zpočátku řídkým lesem a po chvíli se dostáváme do

kamenného kotle, porostlého nízkou klečí. Až na pár úseků je stoupání příjemné a za necelou hodinu přicházíme k jedinému obtížnějšímu místu výstupu. Jedná se o závěrečný úsek,

Tomáš s Šárkou a Batoletem jdou dolů zpět do údolí rovnou po svých. Cestou sbírají spoustu hřibů na večerní smaženici.

Pod lanovkou si sedneme do místního občerstvení a strávíme tak příjemnou chvíli u piva čekáním na druhou pěší skupinu. Poté odjíždíme k hornímu jezeru Fusine. Dvě krásná jezera Laghi di Fusine pod severní stěnou hory Mangart (2 677 m.n.m.)

Cestou ještě navštívíme obrannou pevnost Fort Hensel. Byla jednou z nejdůležitějších pevností rakousko-uherského obranného systému. Byla navržena inženýrem kapitánem Friedrichem Hensem během napoleonské éry. Později byla pevnost obnovena, zmodernizována a přeměněna na strategicky významnou poskytující 360 stupňovou obranu. Pevnost je přístupná na vlastní nebezpečí a tak jdou kluci Šárka i Květinka dovnitř na prohlídku. Opatrně procházejí ruinami, tunely a místnostmi.

Jezera Laghi di Fusine, která se nachází v blízkosti obce Fusine in Valromana, jsou ledovcového původu. Horní jezero (929 m. n. m.) má plochu 9 ha a maximální hloubku 10 m, zatímco dolní (924 m. n. m.) je 13,5 ha velké s maximální hloubkou 25 m.

Oblast jezer byla vyhlášena přírodní rezervací. Díky krasovému podloží a slunečním paprskům tu hladina jezer hraje snad všemi odstíny modré a zelené spolu se zrcadlícími se v

ní okolními lesy a horami. My máme namířeno nejprve k hornímu jezeru, kde máme v plánu okoupat se po celodenní túře. Na parkovišti se převlékáme do plavek a vybavení ručníky odcházejíme blíž k jezeru.

Ovšem přichází velké zklamání, protože ačkoliv je tady obrovské parkoviště a velká pikniková plocha, koupání je tady zcela nemožné. Kolem jezera je nízký plot a za ním spousta kačen a tak snad proto je voda ke koupání nevhodná. Zklamání, zpocení a zaprášení odcházejíme i s ručníky pryč. Nasedáme do aut a jedeme k dolnímu jezeru, kde to snad bude lepší. Parkujeme a hurá kousek od auta je lavička a kamenitá mikro plážička. Otužilec jako je Tomáš jde vyzkoušet vodu jako první.

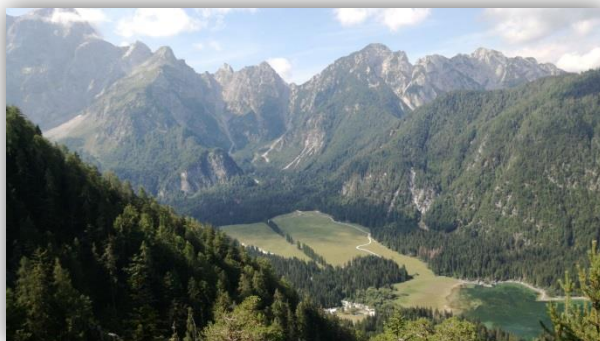

Má nádhernou modrozelenou barvu právě díky vápencovému podloží, ale právě proto je docela studená. Koupat se jdeme skoro všichni krom Květiny a Batolete. Ale co, ony si budou navzájem smrdět v autě. ☺ Je večer nocovat se tady nesmí, jedeme zpět do Tarvisia na naše již osvědčené místo. Tomáš s Šárkou nám ještě připravili výbornou smaženici, sedíme venku, je teplo a do údolí je opět krásný výhled na osvětlené městečko. Nádherný den.

Pondělí 19. srpna

Ráno si opět dopřejeme sluníčka plnými doušky. Po snídani odjíždíme zpět k dolnímu jezeru, kde po zaplacení poplatku zaparkujeme naše auta a vydáváme se na celodenní okružní túru pod vrchol Monte Cuzzelli 1753 m.n.m.

První část naší trasy vede neustále a pořád a ještě a do nekonečna do kopce, a jdeme lesem. Pod vrcholem si unaveni a zpoceni dopřejeme odpočinek a svačinu. Okolí se změnilo na poměrně skalnaté. Odtud vede

chodníček podél skal, kde stačí šlápnout vedle a jedeš sutinou rovnou dolů. Držíme Batole za ruku, má nekonečný strach a tak si s ní

zahrajeme hru na mámu a tátu. Od skal už jdeme mírně dolů opět lesem s potůčkem a malou dřevěnou chatkou až k Rifugio Zacchi 1380 m.n.m. Tady chvíli posedíme u kávy a pivka kocháme se panoramatickými výhledy do okolí a pak už jdeme rovnou nejprve k hornímu a pak k dolnímu jezeru, kde máme naše auta. Téměř okamžitě se převlékáme do plavek a jdeme se koupat. Opět je voda jako křen, osvěžující, ale po celodenní túře je to docela fajn.

Odjíždíme k večeru k horskému ledovcovému jezeru Lago di Predil. Jeden kilometr čtverečný chladné, čiré modrozelené vody, hloubka maximálně 30 metrů, půvabný malý ostrůvek,

částečně zničená morénová hráz, okolní lesy a alpské horské štíty, nadmořská výška téměř tisíc metrů, zkrátka romantická duše každého správného turisty tady musí být minimálně v sedmém nebi. Přespat se tady ale bohužel nedá. Jedeme tedy cestou kousek dál, tady nacházíme malé opuštěné parkoviště. No opuštěné až tak docela není, je tady jeden malý

karavan s důchodci, ale chovají se slušně, nepijí alkohol, nejsou hluční a nedělají kravál. My hrajeme pétanque, pijeme víno a štamprle a smějeme se každé volovině. Spát jdeme docela pozdě. Opět se nám povedl nádherný den.

Úterý 20. srpna

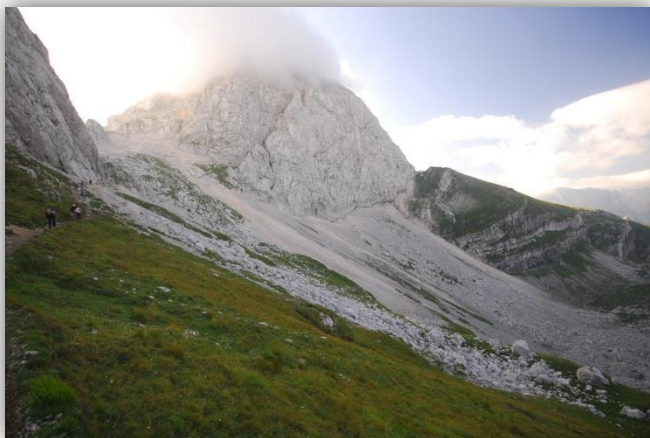
Brzy ráno, dokud není provoz, odjíždíme k vrcholu Mangartu, solitéru tyčícímu se na italsko-slovinské hranici. Zpoplatněná úzká cesta vede nejprve údolím Mangartského potoka, poté stoupá v serpentínách a několika tunely nás dovede až pod masiv Mangartu. Veliki Mangart 2679 m.n.m. je třetí nejvyšší horou slovinské části Julských Alp. Asfaltová cesta vede až do výšky 2055 m.n.m. Silnice je 12 km dlouhá, má 17 zatáček a

prochází 5 tunely. Je oblíbenou motorkářskou trasou a nejvýše položenou cestou ve Slovinsku. Automobily se vyhýbají pouze v rozšířených místech. Před vjetím do tunelu je dobré se nejprve opatrně podívat, jestli je volno.

Za parkovištěm cesta pokračuje dál, ale je zde cedule zákaz vjezdu – sesuv. Sesuv tady skutečně byl, ale dá se kolem něj projet a tak jedem dál. Cesta zde tvoří jednosměrnou smyčku, na které také parkují auta i motorky a tak tady parkujeme taky. Vylézáme z auta, ale hned zase zalézáme, fouká silný studený vítr a kolem se prohánějí mračna. Přihodíme tedy na sebe pár dalších vrstev a pak už jdeme nahoru po úzké

kamenité cestě a mírnými feratami. Pořád stoupáme, přidržujeme se řetězů a kocháme se výhledy do údolí. Z jedné strany je Itálie a z druhé Slovinsko, takže jedním krokem jsme ve dvou státech najednou. Dojít až na vrchol však nemáme

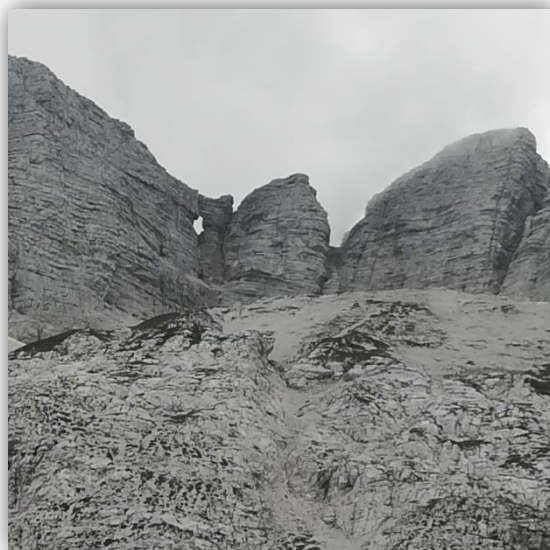
odvahu, z dálky vidíme, že bude nutné mít jištění a takhle vyzbrojeni přece jen nejsme. Svačíme a přibližně z poloviny cesty se vracíme zpět k autům. Tady se procházíme po loukách, fotíme a kocháme se výhledy do údolí, tedy pokud je zrovna nepřikryjí mračna. Odjíždíme dolů, je to náročnější než výjezd, neboť cestou potkáváme mnohem více aut a tak musíme stále častěji zastavovat a na úzké cestě se

těsně míjet.

Přejíždíme opět do Itálie do Sella Nevea. Parkujeme na kupodivu bezplatném parkovišti, jdeme na lanovku a vyjíždíme s ní na vrchol hory Monte Canin 2587 m.n.m. ležící opět na hranici s Itálií. Nahoře se znovu kocháme nádhernými výhledy na okolní velikány, sedla, sjezdovky a na okno Prestrelnika. Sedíme si ale pohodlně na terase chaty Dom Petra Skalarja. Hodina zase pokročila a tak si objednáváme i nějaké lehčí jídlo. Štrůdl, kávu i nudle s mletým masem, už jsme jedli i lepší, hodnotíme situaci, ale hlad je hlad. Na historická kasárna, která jsme měli původně v plánu navštívit, se díváme jen dalekohledem. Nějak nás už bolí nohy a ta kasárna jsou ještě pěkně vysoko nad námi.

Procházíme se po okolí chaty a fotíme, počasí nám přeje, co víc si přát.

Lanovkou opět jedeme dolů a odjíždíme do Kluže – Bovžska vrata.

Kluci jdou na prohlídku dovnitř. Je to významná slovinská kulturní památka, muzeum s expozicí zaměřenou na obě světové války i na přírodní zajímavosti regionu. Majestátní pevnost se tyčí v úzkém údolí, nějakých 65 metrů nad hladinou řeky Koritnice. Stavba sehrála významnou obrannou roli při nájezdech Turků, Napoleonovy armády i při útocích za první světové války. Dokonce se zde dochovalo i vnitřní vybavení, včetně

drahých litinových střílnových štítů a opancéřované kopule, která sloužila jako pozorovatelná.

Po klučičí prohlídce se všichni vydáváme na protější břeh řeky Koritnice a

projdeme se tunelem uvnitř skály, který zřejmě také kdysi sloužil vojenským účelům.

Cestou se ještě zastavujeme na další obranné vojenské pevnosti Fort Predel. Pevnost

byla koncipována do podoby pravoúhlého čtyřúhelníku s tím, že její horní i dolní část byly vzájemně propojeny. Vznikla, alespoň podle dostupných informačních pramenů už v roce 1808 spolu s vyhlášením války mezi rakouským císařem Františkem II. a Napoleonem. My tady však nic moc nenacházíme. Snad se tady dá jen v klidu vyčůrat.

Potom už jen jezdíme a hledáme vhodný kemp na přespání, protože Slovinci nemají rádi spaní „na divoko“. Okolní kempy jsou však dost obsazené vodáky a tak nám nezbývá než hledat dál. Nakonec spíme za 14 EUR na osobu kousíček od řeky v kempu Tom. Batole s Květinkou jdou na večeri, ostatní si vaříme sami, pak se všichni stejně sejdeme v hospodě. Klábosíme až pozdě do noci.

Středa 21. srpna

Ráno je opět vyvedené do modra, jdeme se pěšky podívat na soutok dvou řek Soči a Koritnice, oblíbené zejména mezi vodáky.

Po krátké ranní procházce balíme věci a odjíždíme na vodopády. První na řadě je vodopád Virje. Není nejvyšší a ani nejmohtnější, ale i tak patří mezi nejzajímavější. K vodopádu je velmi dobrý přístup po kamenité cestě, kousek od parkoviště. A protože my se studené vody nebojíme, tak se tady také okoupeme. Voda je jako led! Sluníčko ale hřeje, takže jsme za chvíli zase suší a rozehřátí.

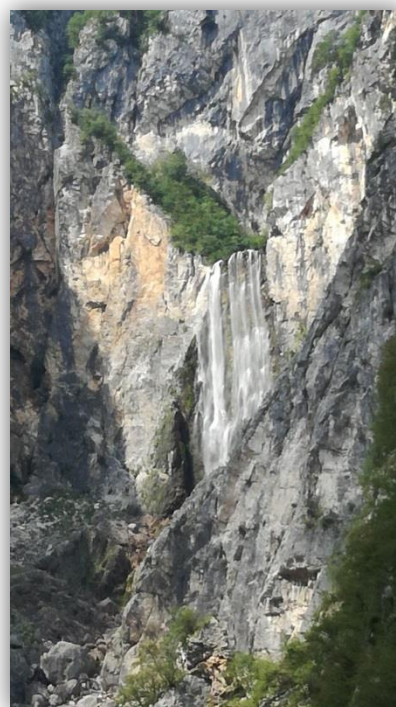

Po návratu k autům, také ještě něco po

studenu sníme a
jedeme k dalšímu
vodopádu, na 106

metrů vysoký vodopád Boka. Patří mezi nejvyšší ve
Slovinsku. Vidíme ho přibližně po 15 minutách chůze, kde se
nachází vyhlídka.

Na jaře je na tento
vodopád jistě
pohled mnohem
krásnější. Výhled,
ale i teď v létě je
impozantní.

Vracíme se
zpět k autům a jedeme k Italské kostnici. Kostnice
věnovaná italským vojákům, kteří zahynuli během
první světové války. Je největší svého druhu ve
Slovinsku. Nachází se v kostele svatého Antonína
Paduánského na kopci Grič, který se vypíná nad
Kobaridem. Na dvou terasách uvidíte výklenky s
posmrtnými ostatky padlých italských vojáků. Jsou
vloženy do zeleného mramoru, kde je zároveň
vyryto i jméno, hodnost a vyznamenání každého
jednotlivého vojáka. Celkem se tu nachází 7 760
ostatků. Ostatky neznámých vojáků jsou seskupeny do skupin po 500 a uloženy pod oblouky
po obou stranách centrálního schodiště. Je to tragické pietní místo

Odtud jedeme do města Kobarid, doplnit nějaké zásoby a pak na exkurzi do místní sýrárny. Ochutnáváme nejenom sýr ale i místní vynikající mléčné výrobky a také se pokoušíme podojit místní umělohmotnou krávu.

Odjíždíme a už opět hledáme kemp k přespání, začalo pršet a tak máme docela naspěch. Našli jsme místo v ecokempu a protože prší, snažíme se postavit přístřešek z folie, kterou, co kdyby... přibrala sebou Květinka. Podařilo se a tak i když trochu prší, sedíme částečně schovaní pod fólií, jíme, pijeme pívko a povídáme si. Nevydržíme

to však dlouho a jdeme spát. Byl to nádherný den. V noci tady máme bohužel bouřku.

Čtvrtek 22. srpna

Ráno je tak trochu pod mrakem, ale příjemně teplo. Jdeme k vodopádům Maly a Veliki Kozjak. Nad řekou jsme se trochu pohoupali na lanovém mostě a pak už jdeme cestou necestou, polem nepolem, jen ne kolem pokladny. Vodopád je ukryt v jeskyni, před kterou

se nachází nádherný malý prales. Přímok němu musíme projít po

malém úzkém dřevěném klouzavém můstku bez zábradlí, ale je tady železné lano na přichycení.

Fotíme nejdříve ten velký a pak cestou zpět i ten malý vodopád, který je tak trochu schovaný, pod můstkem.

Po návratu k autu, tady nejdřív poobědváme a pak už odjíždíme do obce Zatočmin, kde je velké záchytné parkoviště pro vstup do soutěsky Tolminska Korita. Je to ráj tyrkysové říčky, která protéká romantickou a zároveň divokou soutěskou. Soutěsky vyhloubily řeky Tolminka a Zadlaščice, jež se stékají a dále pokračují jako řeka Tolminka. Jejich soutok je součástí vycházkového okruhu a je sám o sobě ve Slovinsku unikátním jevem.

Turistickou cestou vidíme zajímavé přírodní úkazy a vápencové stěny kontrastující s tyrkysově zbarvenou vodou. Jedním z nejznámějších přírodních úkazů je hlava medvěda, u které se tak jako ostatní turisté fotíme. Projdeme také ďáblovým mostem a pak se okružní asfaltkou vracíme zpět na začátek soutěsky. Tady Šárka zjistila, že cestu zpět na záchytné parkoviště už nemusíme jít pěšky, ale že tady funguje kyvadlová doprava malým autobusem v rámci zaplaceného vstupného. Nasedáme a jedeme. V restauraci poblíž si pak objednáваме pivo a kávu.

Vydáváme se k dalšímu vodopádu 36 metrů vysokému Beri. Ve vesnici Poljubinj jsme jeli tak daleko, jak jen nejdál jsme se s autem mohli dostat, zaparkovali jsme, tak trochu na prase, poněvadž je tady dost málo místa. Cesta odsud je nenáročná, necelý kilometr po

pěšině se stoupáním asi 150 výškových metrů. Takže maximálně tak na 30 minut do kopečka kamenitou cestičkou. Přímou u vodopádu si dopřejeme svačinku s úžasným výhledem přímo na vodopád. A až na jednoho fotografa, který to za chvíli vzdal jsme tady úplně sami. Ticho, klid jen tekoucí voda a my. Užíváme si to, ale je nutné popojet zase o kousek dál. Při návratu k autům trochu bloudíme mezi dvorky, ale nakonec ta naše auta stejně najdeme!

Blíží se večer a bylo by fajn ještě něco stihnout. Outdoor vojenské muzeum Kolovrat. Muzeum na hřebeni kopce Kolovrat pod širým nebem. Tato lokalita nabízí nádherný

panoramatický výhled na bývalé bojiště táhnoucí se od pohoří Krn do Svete Gory a Friulské nížiny. Nachází se zde velitelská a pozorovací stanoviště, kulometná hnízda, jeskyně a síť zákopů a propojené galerie v několika úrovních. K obnovení těchto pozic bylo použito původních stavebních materiálů, drátěné sítě pro opevnování svahu, vlnitý

plech, břidlice, atd. Celý hřeben byl také protkán opevněnými zákopy. Prohlížíme si toto místo a diskutujeme nad tím, jak to kdysi měli

vojáci ohromně těžké a jak krutý život v zákopech měli.

Po prohlídce těchto zákopů a nezbytných fotkách je nutné opět najít nějaké vhodné místo na přespání. Na slovinské straně si netroufáme přespat na divoko (pokuty jsou dost vysoké) a tak přejíždíme hranici a vydáváme se hledat na italskou stranu, ale ať jezdíme nahoru dolů, zleva doprava a sem a tam, nemůžeme nic vhodného najít. Navíc je to naše poslední společná noc, takže si ji chceme tak trochu vychutnat. Opět se bohužel vracíme na slovinskou stranu a nacházíme slušné místo kousek dál od hlavní silnice. Je to vysokou trávou porostlé zřejmě bývalé štěrkovité parkoviště. Rozkládáme stolky, židličky, večeříme, vypijeme poslední víno a až je všude kolem nás tma zalézáme do aut a spíme. V noci kolem nás doslova šílí bouřka, a protože jsme v horách, tříská to vážně hodně. Prší až do rána. Vstáváme s rozbřeskem, přece jen jsme někde, kde se spát nesmí. Naštěstí už jen pokrapuje. Balíme, loučíme se a odjíždíme. Radka s Petrem pokračují do Chorvatska, Tomáš s Šárkou si jedou projet nejkrásnější slovinskou serpentinovou cestu přes sedlo Vršič a Květinka s Batoletem jedou rovnou domů.

Byl to nádherný společně strávený týden v horách. Děkujeme Tomášovi za nápad a plán. Tato část Slovinska a Itálie je nádherná.

